

Izpoved prisilno mobiliziranega v domobransko četo (1. 11. 2012)

Dve Slovenski vojski

Izjava gospoda Ivana Omana nekdanjega člana predsedstva Slovenije, da sta bili med vojno na ozemlju sedanje Slovenije kar dve zmagoviti »slovenski vojski« je bila sprejeta kod čista zgodovinska resnica. Nanjo se ni nihče, niti noben zgodovinar kritično odzval, čeprav je po mojem mnenju ta izjava čisto sprenevedanje, ki ima en sam namen, da zgodovino Slovencev s takimi in podobnimi »resnicami« povsem zamegli ali bolje rečeno ponaredi.

Sem eden redkih še živih Slovencev, ki sem bil pripadnik obeh »Omanovih vojsk«.

Med 14 mesečnim stradanjem v Koncentracijskem taborišču na Rabu sem bil, čeprav komaj polnoleten dovolj narodno zaveden, da za svojo izpustitev nisem podpisal župniku prošnje z pristankom, da se priključim Miliciji voluntari anti komunisti MVAC takrat imenovani bela garda oz. vaški stražarji. Raje sem še nadalje stradal vse do kapitulacije Italije in se takrat z velikim veselje vključil v Rabsko brigado. V sklopu te brigade sem na Mašunu pred najvišjim partizanskim vodstvom in pred župnikom, križem in svečami prisegel, da se bom do zadnje kaplje krvi boril za osvoboditev izpod okupatorjevega jarma.

Zaradi objektivnih in subjektivnih razlogov se po 10 dnevnem dopustu nisem mogel vrniti v brigado in sem s tem prekršil prisego, ki sem jo dal na Mašunu.

Sem bil pa nekaj mesecev potem prisilno mobiliziran v krajevno domobransko četo.

Zaradi odpora do služenja v domobrancih sem bil že po nekaj tednih skupno s še sedmimi drugimi prisilno mobiliziranimi domobranci razorožen, aretiran in izročen gestapu z zahtevo, da bi končal v enem od nešteti krematorijev na ozemlju nemškega rajha. Ker pa je Hitler zaradi porazov, ki jih je takrat doživljal veliko bolj potreboval mlade Slovence za »kanon futer«, kakor pa pepel iz krematorijev sem bil brez mojega pristanka dodeljen v najbolj okruten »Rupnikov bataljon«. Že prvi večer nam je vsem sedmim uspelo pobegniti iz tehniške šole, ki je bila spremenjena v kasarno in potem še iz ograjene Ljubljane. Po dveh ponovnih aretacijah domačih domobrancev in po nalogu »Črni roki«, da me v Mestnem logu dokončno spravi s sveta mi ni preostala druga rešitev kod da poiščem zaščito v Ljubljani pri policiji, za katero sem menil, da ni tako umazana od slovenske krvi, kod so bili domobranci. Tu sem do konca vojne v nemški opremi, z nemškim orožjem, z nemško oskrbo in za nemško plačo 125 lir opravljal delo policajca. Med tem sem moral na dvorišču nekdanje prisilne delavnice pred visokimi gestapovskimi oficirji pred duhovnikom, križem in svečami priseči, da se bom pod vodstvom Hitlerja do zadnje kaplje krvi boril za svojo domovino v sklopu nemškega rajha. To mojo

prisego je poslušal tudi moj oče, ki je bil takrat zaprt v bližnjih kletnih prostorih, kamor so ga poslali domači domobranci pod obtožbo, da ima sina pri partizanih.

Po vseh teh mojih osebnih življenjskih izkušnjah smatram, da imam vso pravico, da o dveh »zmagovitih slovenskih vojskah« povem svoje mnenje.

Prvič: Nobena od Omanovih vojsk ne more biti »Slovenska vojska«, ker do tedaj in še 50 let pozneje ni obstajala država »Slovenija«. Kajti samo država, ki je priznana tudi od drugih držav ima lahko svojo vojsko. Takrat so obstajale na teritoriju sedanje Slovenije, kod ukupatorske le tri države, to je Nemčija, Italija in morda tudi Madžarska. In samo te so lahko imele svojo vojsko.

Drugič: Omanova vojska, ki je zmagala leta 1945 iz zgoraj opisanih razlogov ni mogla biti »slovenska vojska«.

Ob nezakoniti okupaciji imajo po vseh moralnih in tudi mednarodnih zakonih zaslužnjeni narodi vso pravico, da se tudi z orožjem uprejo svojim tlačiteljem. Prav takšni uporniki smo bili z vso pravico tudi Slovenci in »uporniki« bi bil pravi naziv za tisto vojsko, ki je po zmagala leta 1945.. Ker pa se je tudi v drugih delih Evrope uveljavil za vse uporne vojaške skupine ime partizani je povsem primerno, da se ne imenujejo »slovenska vojska« temveč P A R T I Z A N I .

Tretjič: Z imenovanjem pripadnikov Vaških straž, Bele garde, MVAC in pozneje Domobrancev za »slovensko vojsko« je povsem zgrešeno in neprimerno že zaradi dokazov navedenih pod Prvič.

Vaške straže ali »Bela garda«, ki se je pozneje preimenovala v MVAC ne morejo nositi imena »Slovenska vojska« tudi zato ne, ker so vse njihove postojanke ustanovili župniki in kaplani s pooblastilom škofa Rožmana in ob moralni in materialni podpori italijanske okupatorske vojske. Vse te postojanke je vodila italijanska vojska kod svojo pomožno milico. V italijanski vojaški zgodovini so popolni sezname vseh teh postojank s točnim številom pripadnikov, s točnimi podatki o komandantih posamezne postojanke. Za vsako postojanko je naveden oficir ali podoficir, ki je bil kod zvezni oficir zadolžen za povezavo z italijansko vojsko in tudi vodil vse akcije postojanke, kamor je spadalo tudi aretacija in streljanje zavednih Slovencev. Navedeno je tudi točno število pušk, mitraljezov, pištol in streliva, ki so ga Italijani dobavili posamezni postojanki iz vojaških skladišč. Torej. V teh postojankah ni bilo razen moštva ničesar slovenskega. Tudi koristi od delovanja teh formacij Slovenci nismo imeli nobene.

Zaradi povsem enakih razlogov se ne moremo tisti, ki smo bili pri domobrancih imenovati »slovenska vojska«.

Domobranci je z odlokom ustanovil najvišji predstavnik nemške okupatorske oblasti ob soglasju slovenske RKC in njenega škofa Rožmana, ki je v podporo poslal v domobranske formacije več kod trideset duhovnikov - kuratov.

Tudi vso oskrbo z orožjem, opremo, denarjem, kakor tudi vodenje vojnih akcij je zagotavljala nemška vojska, oziroma nemški gestapo. /Priložena slika dokazuje, da je vsa oprema na meni nemška/. Tudi delo, ki sem ga opravljal je bilo v korist Nemcev, saj sem poleg Rupnikovega stanovanja stražil tudi ves Roesenerjev štab.

Nedvomno smo bili domobranci pravi hlapci nemškemu oblastniku. Namesto njih smo varovali in obvarovali strateško nedvomno najpomembnejšo progo za povezavo med italijansko in vzhodno fronto /zadnji dan vojne so jo domobranci razstrelili/. Ves čas smo opravljali namesto gospodarjev najbolj gnusna dejanja. Namesto njih smo lovili, aretirali in zapirali vse /tudi mene, mojega brata in očeta/, ki smo nasprotovali nacizmu, jih mučili /podmornica/, jih vodili v nemška taborišča in tudi pobijali /glej Gabrovica/

Nedvomno je najboljši dokaz kaj in kdo smo bili domobranci »prisega Hitlerju«. / o moji prisegi pišem v začetku./

Pri vsem zgoraj napisanem pa ne smemo zanemariti trditve, da so; oziroma smo bili vsi, ki naj bi pripadali tisti slovenski vojski, ki je po Omanu zmagala leta 1991 ali bili proglašeni in tudi obravnavani kod prostovoljci.

To je velika zmeta ali pa grda laž.

Vsak sam naj si odgovori na naslednja vprašanja:

Ali lahko postane narod, ki so mu okupatorji namenili dokončno iztrebljenje postane njihov zaveznik in pomagač?

Ali interniranec, ki ga je okupator 6 ali 7 mesecev z lakoto v nečloveških pogojih želel spraviti s sveta lahko prostovoljno vzame od njega puško in gre z njim preganjat svoje sonarodnjake, mnogokrat svoje brate, sosede ali prijatelje?

Ali je prostovoljec tisti, ki ga z grožnjo krematorija priključijo v svojo vojsko.

Ali je prostovoljno pristopil v okupatorjevo vojsko nekdo, ko mu je grozilo, da mu bodo v nasprotnem primeru požgali dom in uničili družino?

Pravi zločin je, da vse te prisilno mobilizirane slovenske fante in može ožigosajo, kod prostovoljce v italijanski in nemški vojski.

Iz osebnih izkušenj upravičeno trdim naslednje: Če bi bili med vojno tako za partizane, kod za

belogardiste za obe strani enaki pogoji, bi 90 % slovenskih fantov in mož prostovoljno odšlo v partizane. Slovenci nikoli, niti med zadnjo vojno nismo bili sužnji ali podrepniki.

K tej razpravi nedvomno sodi tudi vse kar sem osebno v Ljubljani doživeljal zadnji dan okupacije in prvi dan svobode.

Čeprav bi moral po nalogu komande v zadnjih dneh pred koncem vojne pobegniti z drugimi na Koroško sem z mirno vestjo ostal v Ljubljani in z razdalje opazoval zadnji večer okupacije umikanje zadnjih /Rupnikov bataljon/ domobrancev iz Ljubljane.

Po Tržaški cesti so se pomikale kolone domobrancev ob grobni tišini. Le tu pa tam se je iz kolone slišala grožnja kaj bodo storili s to rdečo Ljubljano, ko se bodo vrnili. Ni bilo nobenega poslavljanja z rožami ali objemi v slovo.

Povsem drugače je pa bilo po peti uri zjutraj, ko so peš, na konjih ali vozovih začeli prihajati v mesto partizani. V nekaj trenutkih je bila ob vseh vpadnicah narejen špalir srečnih in veselih meščanov, ki so s cvetjem zasipali osvoboditelje. Nenadoma je bilo mesto polno zastav s rdečo petokrako zvezdo.

Tudi sam, dan prej še domobranski policaj sem bil neizmerno vesel osvoboditve in sem se brez vseh težav s kolesom odpeljal domov.

Toliko v razjasnitev kaj kdo in zakaj smo bili pripadniki Omanove vojske.

Po spominu iz lastnih izkušenj napisal

Stane Kirn, iz Kamnika 131.

Dne 1. 11. 2012.